

я на Виниций. Ти имашъ право да постъпишъ така, защото тя е заложница; освѣнъ това, съ това ти ще напако-стишъ на Авела“. И той се съгласи. Той нѣмаше ни най-малка причина да се не съгласи, толкозь повече, че азъ му дадохъ възможность да стори зло на единъ добъръ човѣкъ. Тебе ще назначатъ за правителственъ пазителъ на заложни-цата, ще довѣрятъ на твоята охрана това лигийско съкро-вище, а пъкъ ти, като съюзникъ на храбритѣ лигийци и вѣренъ слуга на цезаря, не само нѣма да исхабишъ това съкровище, но ще се постараетъ и за неговото усилванье. Цезарь, за приличие, ще я задържи нѣколко дена въ своята къща, а послѣ ще я испрати въ твоя „инзулъ“ Щастливецъ!

— Нима това е истина? Нима нищо не я застраша-ва въ къщата на цезаря?

— Ако тя остане тамъ постоянно, Попея ще гледа да се расправи съ нея чрѣзъ отровителката Локуста, но нѣ-колко дена тя може да прѣкара тамъ безопасно. Въ двореца на цезаря живѣятъ десеть хиляди души. Така че Не-ронъ може и съвсѣмъ да я не види, толкозь повече, че той до такава степенъ ми се довѣри въ тоя работа, че не се миняхъ нѣколко минути и центурионътъ дайде при мене да ме увѣдоми, че дѣвойката е доведена въ двореца и прѣдаде-на въ рѣцѣтъ на Актея. Актея има добра душа, за това и азъ заповѣдахъ да повѣрятъ Лигия на нейната опека. Пом-пония Грецина, очевидно, е на сѣщото мнѣние, защото е на-писала писмо до нея. За утрѣ е назначенъ пиръ у Нерона. Азъ ти запазихъ мѣсто до Лигия.

— Прости ми, Кай, за моето разгорещаванье, — каза Ви-ниций. — Азъ мислѣхъ, че ти си заповѣдалъ да я вземжъ за тебе или за цезаря.

— Азъ могъ да те извинѣ за твоего разгорещаванье, но трудно ми е да забравжъ грубитѣ ти маниери, неприлич-нитѣ ти възклицания и гласа ти. Азъ не обичамъ това, Маркъ, и за напрѣдъ бѣди по-остороженъ. Знай, че достав-чикъ на жени е само Тигелинъ, и помни сѣщѣ, че ако азъ искахъ да вземжъ дѣвойката за себе-си, щѣхъ право въ очитѣ да ти кажъ: Виниций, азъ взимамъ отъ тебѣ Лигия и ще я държж до тогава, до дѣто ми омързне.

Като казваше това, той се вгледа вторачено съ орѣ-ховитѣ си очи въ очитѣ на Виниций съ изражение на хлад-на самоувѣреность. Младиятъ човѣкъ съвсѣмъ се смути.

— Азъ съмъ виноватъ прѣдъ тебе, — каза той, — ти си добъръ и великодушень, и азъ съмъ ти благодарень отъ ду-ша. Позволи ми само да се обдрнжъ къмъ тебе съ единъ въпросъ-